

Yolumu Işıklandır Mira Tuzak Bana Eylül

– de_ -soulmate · 31 Aralık 2009

Münzevi bir suskunluk dilimde,
basireti bağlanmış ellerimin, kelimelerin.
Bu kadar yakinken.....Ölüm ya bir c/eza yahut bir ödül.
Sakın gelme,
t/uzaksın bana Eylül.

Alnımda silin(e)mez yazım,
düşmanım kadar yasaklımsın.
Sahte tebessümlerin ardına sakladığım,
korkularımsın.

"Okyanusta kayboldum....Derinlik çekiyor karanlıklara,
Yunus'lara yol gösteren yıldız sen değil misin?
Yolumu ışıklandır Mira...Soluksuzluğa yoruldum."

Böylesine inanmışken Ab-ı hayata,
gün doğumlarına alışkın ve sevdalıyken.
Ve babama benzeyen bir adamı severken.
Nasıl susturabilirim yüreğimdeki ağustos böceklerini,
küçük bir çocuk gibi oyun oynadığım ikiz cücelerini,
hangi hoyrat ele teslim edebilirim.
Ellerimi uzatamayacağım hangi toprağa,
sardunyalarmı ekebilirim.

Sen söyle Mira,
otuz güne kaç kulaç sığdırabilirim.
Eylülün serinliği,
zangoçun nefesi gibi boynumdayken,
dudaklarıma kaç yalancı gülücük kondurabilirim.

Ey ölüm;
Yüzüme kendini resmedeceksin.
Güz ayrılıkların mevsimidir ve sen sebepimi
seçmişsin...
Ya durdur zamanı şimdi, ya da de ki;

"Zinhar..... T/uzaksın Eylül".

Söyle gelmesin,

Gelmesin...

d&s (Gürkan)